

[Glensgård.]

erhvervsorganisationerne, det være sig Dansk Arbejdsgiverforening eller Industrirådet, har et meget, meget stort medansvar for at køre dette forlig igennem. Havde vi ikke haft disse to organisationer, så var det nok muligt, at de konservative havde taget den stilling, som ville stemme rigtig med konservativ tankegang. Men der er lagt et pres op fra disse organisationer over for de liberale partier, og dertil regner jeg også indtil i dag det konservative folkeparti. Det konservative folkeparti ændrede mening. Man er altså kommet dertil, at erhvervsorganisationerne har anbefalet forliget med én eneste baggrund: man var bange for en valutakrise. Man sagde: lad os hellere give en lille ofring nu for at undgå valutakrisen. Nu må vi se, hvordan de konservative reagerer, når valutakrisen alligevel kommer i løbet af nogle få uger.

I dagbladet Børsen i dag ser man en lille snes erhvervsledere anbefale forliget, netop ud fra samme betragtning. Man er bange for den gæld, som erhvervslivet har i udlandet. Man er bange for, at den skal blive udsat for en devaluering — ikke gælden, men den danske krone. Derfor har man altså presset de konservative til at gå sammen med socialdemokratiet om disse ting. Og så må vi altså acceptere, at socialdemokratiet ikke indgår i en indkomstpolitisk løsning, uden at man skal have disse psykologlove.

Den nye prislov, rentemarginalloven, begrænsninger af udbytter og vederlag, ja, det er noget af det, som man har lagt op for at stikke blår i øjnene på den danske arbejder. Han, der skal leve af produktionen, skal ligesom have noget til gengæld for, at han må holde igen. Men han skal også betale forliget. Han, der skal leve af produktionen, har altså nu her fået en ny chance for arbejdsløshed. Hvorfor det? Jo, for med disse love fjerner man investeringslysten, man fjerner lysten i erhvervslivet, og dermed vil man altså udsætte den danske arbejder endnu en gang for mulighed for arbejdsløshed.

Det er rystende at se holdningen i dag hos partier, som i 1975 f. eks. talte om udbytteforslaget. Jeg skal citere hr. Jens Møllers ordførertale fra 1975. Det er fra Folketings-tidende 1974-75, sp. 1245. Hr. Jens Møller sagde:

„At der sættes en begrænsning på aktieudbytter, honorarer og vederlag er naturligvis helt i orden. Det svarer jo til de andre lovforslag. Der er kun én ting her, jeg gerne vil tage op, det er spørgsmålet om tantiemer, hvor disse tantiemer skal sættes lig med tantiemer, der er udbetalt året før. Her må man gøre opmærksom på, at tantiemer er noget, der ofte er en lønandel for visse mennesker . . .“

Jeg vil gerne spørge hr. Jens Møller, hvordan hr. Jens Møller nu kommer dertil, at det er udmærket, at tantiemer underkastes begrænsninger, oven i købet på grundlag af regnskaber, som er nøjagtig de samme, nemlig de regnskaber, som lå til grund for begrænsningen i marts måned 1975. Nu skal vi altså i 1978 beregne udbytte og tantiemer osv. i forhold til regnskaber, som led under den samme begrænsning. Hvordan vil hr. Jens Møller forklare, at han den 7. marts 1975 advarede imod dette, men da det var en midlertidig lov, så kunne han godkende det, og nu forlænger han loven? Hvordan vil hr. Jens Møller forklare disse ting?

Jeg kan se, min taletid er udløbet. Jeg skal vende tilbage til et par andre problemer ved tredje behandling.

Ole Olsen (SF):

Jeg vil gerne begynde med at sige, at disse tre lovforslag selvfølgelig ikke danner noget rimeligt modstykke til de indgreb i løndannelsen, som bliver foretaget af socialdemokratiet i det her sorte forlig, men lidt kan også somme tider have sin ret. Jeg mener, det er ret lidt, der kommer her, men når det er godt, ja, så kommer vi altså også til at tage det med.

Jeg følte trang til, da jeg hørte hr. Ømann heroppe fortælle om disse 100 mill. kr., man nu forærede aktionærerne og aktieselskaberne, at fortryde vores tilslutning til forslag til lov om begrænsning af udbytter og vederlag, jeg var lige ved det i hvert tilfælde. Jeg kan være enig med hr. Ømann i, at der ikke er noget rimeligt forhold mellem at tage den smule, man tager ved dette lovforslag, og så at forære 100 mill. kr. væk. Disse 100 mill. kr. spiller også i højeste grad med i indkomstudviklingen, og det vil sige, man fra regeringens side i denne situation uden videre accepterer en urimelig indkomst-